

[Alfred Jensen.]

sætter ind på 44 timers ugen, så må det være rimeligt, at man begynder med at give de unge mennesker en sådan arbejdsuge.

For det tredje omtales feriespørgsmålet. Her foreslår vi, at der indføres en 3 ugers ferie for lærlinge, og vi fastslår, at det må være minimum. Også dette krav er på linie med de ønsker og krav, der er fremsat ved dette års overenskomstforhandlinger. Jeg tror ikke, man behøver nogen særlig motivering for, at ungdommen har lige så meget brug for en længere ferie, som de fuldt udvoksede arbejdere har. Jeg kan tilføje, at en række lande har givet ungdommen en ferie af en sådan længde. Det gælder bl. a. Norge, men der har man iøvrigt gennemført 3 ugers ferie for alle arbejdere.

Jeg vil i denne forbindelse også gøre opmærksom på, at når vi har skrevet: mindst 3 ugers ferie, er det, fordi vi har den opfattelse, at det er et altfor stort spring for den unge mand, der kommer fra skolen og over i erhvervslivet, at gå fra 6 ugers sommerferie til 2 ugers ferie. Efter vor opfattelse er ingen unge mennesker tjent med en så brat overgang, og derfor må der efter vor opfattelse i de første 2 læreår gennemføres en 4 ugers ferie som overgang til den 3 ugers ferie.

For det fjerde berøres feriespørgsmålet for udlæringe. Der findes ikke nogen samlet ordning, hvorefter udlæringe det første år, den første sommer, må jeg måske hellere sige, har ferieløn. Der er indenfor jern- og metalindustrien truffet en ordning, hvorefter der de 4 sidste år af fortjenesten lægges 2 øre til side pr. time beregnet på at udgøre ferieløn den første sommer efter læretidens afslutning. Da denne ordning nu gælder for jern- og metalindustriens lærlinge og måske i nogen grad er taget op i andre fag, siger det sig selv, at man er opmærksom på forholdet, men der er ikke truffet nogen generel løsning. Det, vi nu ønsker, er, at det i lærlingeloven fastslås, at der skal sikres alle udlæringe en ferieløn.

Jeg vil også gerne slå fast, at vi mener, det er urimeligt, at man trækker feriepengene fra den dag- eller timefortjeneste, de unge mennesker har. For alle andre er ferielønnen et tillæg til den arbejdsfortjeneste, de oppebærer, og det må efter vor opfattelse også være tilfældet for lærlingenes vedkommende.

Jeg vil ikke i denne forbindelse undlade at gøre opmærksom på, at omkostningerne ved disse forbedringer for lærlingene naturligvis helt og fuldt skal afholdes af arbejdsgiverne. Når man ser på de senere års fortjeneste og ikke mindst det sidste års fortjeneste, tror jeg, man vil give os ret i, at der er mulighed for for industrien og erhvervslivet at give sådanne forbedringer til lærlingene.

Under punkt 2 behandler vi spørgsmål, der er sideløbende. Det drejer sig nemlig om ungdommens arbejdstid og ferie, d. v. s. den del af ungdommen, der er beskæftiget i erhvervslivet, men som ikke kommer ind under lærlingelovens bestemmelser. Her findes der også regler for arbejdsdagens længde. Den er fastslået i forskellige love, men resultatet er ikke stort bedre, end det er for lærlingenes vedkommende, idet de unge mennesker som regel har en længere arbejdstid end de voksne arbejdere. Ja, det er ikke noget særsyn, at unge mennesker arbejder både 10, 12 og 13 timer daglig. Når det er skadeligt for lærlingen, er det naturligvis lige så skadeligt for den unge mand eller kvinde, der ikke er indtrådt i lærlingeforholdet, at have så lang arbejdstid.

De betragtninger, jeg har gjort gældende angående arbejdstidens længde for lærlinge, gælder naturligvis også for de unge arbejdere, og det samme kan jeg sige om feriespørgsmålet. Derfor foreslår vi, at der i lovgivningen for alle under 18 år gennemføres de samme regler som for lærlinge, nemlig at den daglige arbejdstid maksimalt ikke må overstige 8 timer og den ugentlige ikke 44 timer, og at ferien skal være på mindst 3 uger.

Under punkt 3 beskæftiger vi os med den studerende ungdoms forhold. Her foreslår vi, at regeringen skal stille forslag om hjemmel til at anvende 20 mill. kr. til understøttelse og legater udover, hvad der nu ydes.

Fra alle sider erkendes det, at de midler, der anvendes til legater, ikke rækker til. Også her viser det sig, at de foranstaltninger, man gennemfører i Danmark, ikke står på højde med foranstaltninger af lignende art i andre lande. Til sammenligning kan tjene, at medens der i Danmark kun er 1 pct. af den studerende ungdom, der kan leve af legater, så er forholdet det, at i England kan 68 pct. gennemføre deres studier takket være